

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Брой 11

април 2014г

ПРОЕКТ BG051PO001-4.2.05 „Да направим училището привлекателно за младите хора”
Проектът се осъществява с финансовата подкрепа на
Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси”,
съфинансирана от Европейския социален фонд на Европейския съюз

Вестникът се издава от клуб Млад журналист”

Настоящият брой се посвещава на Патронния празник на 12ОУ”Елисавета Багряна”

Живей така, сякаш ще умреш утре; учи така, сякаш ще живееш вечно.

Махатма Ганди

За Елисавета Багряна с любов...

За тази невероятна жена и поетеса, винаги може да се говори и пише много. И не защото Бог ѝ беше отредил достолепни почти 98 години живот, а защото тя ги изпълни със завидно съдържание и смисъл. Нейното ярко присъствие в българския културен живот, нейната неподражаема поезия, извисила жената като свободна и еманципирана личност в началото на 20 век, способна да воюва с предразсъдъците и ограниченията, винаги ще носят удивлението на съвременния българин, винаги ще го изпълват със светлина и желание да руши оковите на посредствеността и застоя.

Мъдрост

Като в приказка - дреме гората, в своя есенен накит от злато.

Нито птици унесено пеят, нито вятър в листата шуми.
Само пътят се бодро белее - но и той се стопява в мъглата
и по него ний, сенки безмълвни, уморено вървиме сами.

Колко много напразна тревога, колко мъка в очите прикрита,
колко сълзи преглътнали мълком, колко плач във човешкия глас...
Безнадеждно самотни и чужди - всеки лута се, дири и пита -
а всевечната, земната мъдрост - тя разляна е вредом край нас:

да ликуваме с ведрата пролет, да горим с кехлибарното лято
и наесен - с усмивка на обич към света, и прекрасен, и чист –
без тъгата на спомени празни, без страха пред надежди крилати -
да угаснем с вечерното слънце, да умрем с осланения лист...

Вестникът си позволява да препечати част от интервюто на Елисавета Шапкарева, внучка на поетесата Елисавета Багряна, дадено пред Агенция „Фокус“.

Фокус: Има интересна история относно вашия

Род и по другата линия, Вие сте потомка и на Елисавета Багряна.

Елисавета Шапкарева: Да, внучка съм.

Фокус: Какъв е споменът относно нея, който пазите?

Елисавета Шапкарева: Аз си нося спомен, като за моята баба. Разбира се, знаех, че тя е поетеса от малка. Знаех стиховете ѝ, защото това се рецитираше вкъщи непрекъснато.

Всъщност това беше баба ми, която ме е взимала на коленете си, с която сме си говорили съвсем нормални неща, които си говорят баба и внуче.

Фокус: Каква беше като човек Елисавета Багряна?

Елисавета Шапкарева: Тя беше много благ и много сдържан човек. Тя беше дълбоко сърдечен, но външно много сдържан и много премерен човек и ми е било много приятно да си говоря с нея, макар че всъщност мен ме е гледала другата ми баба. Никакви велики неща не е разказвала, още повече, че беше много сдържана по отношение на себе си и на личния си живот. Никого не е поучавала, никакви съвети не даваше, но ме е подкрепяла винаги.

Фокус: Какъв беше нейният син?

Елисавета Шапкарева: Нейният син, това е моят баща, който работеше в разпространение на филми, занимаваше се с кино, не беше пишец човек, но беше изключително интелигентен.

Фокус: През поколение предава ли се творческата насоченост? Вие занимавате ли се с литература?

Елисавета Шапкарева: Да, и аз пиша. Първо съм завършила Българска филология, но разбира се, това не е определящо. Пиша от малка, въпреки че, особено когато съм била по-малка, баба ми никога не е искала да види нещата ми, никога не е искала да се бърка. Казваше, че ако човек има някакъв талант, той ще се развие и сам, няма нужда да бъде бутан и подкрепян. Може би тя много добре постъпи по този начин, още повече, че аз вече в една по-зряла възраст се ориентирах към друг тип поезия. Източната поезия и по-точно Хайку – нещо съвсем различно от това, което баба ми е писала.

Фокус: Никакви съвети ли не сте получили от нея?

Елисавета Шапкарева: Тя абсолютно се пазеше от всякакви съвети. Споделяла съм с нея, казвала съм, че пиша, но никога нито ми е редактирала нещо, нито ми е казвала – така пиши, иначе пиши. Разбира се, когато реших да кандидатствам Българска филология, на нея ѝ стана много приятно и ме подкрепи, беше много доволна. Но никога не се е бъркала в това, което съм правила. Вероятно се предава някакво генетично наследство, но аз общо взето сама съм проявявала интерес и пред мен никога не е стоял въпросът – филология и писане или нещо друго.

Фокус: Познавате ли други родственици на Елисавета Багряна?

Елисавета Шапкарева: Да, имам братовчеди, но всъщност пряката наследница съм аз и след това синът ми. Иначе имам братовчеди, които са потомци на нейните братя и сестри.

Фокус: Освен творчеството си, Багряна е имала изключително интересен личен живот. За него разказвала ли Ви е?

Елисавета Шапкарева: Тя много не споделяше, беше много сдържана. Личният ѝ живот е нещо, което винаги се е знаело, тя никога не го е крила. Има го в прекрасната книга на Блага Димитрова и Данчо Василев и в литературните анкети, които Памуков направи с нея.

Фокус: Тя ли Ви е въвела в писателските среди в България?

Елисавета Шапкарева: Не. Тя беше изключително скромна човек, никога не е парадирала, имаше много познати, малко приятели. Не се е изявявала в светските среди, аз също се пазя от това.

Христина Теодосиева

Успехи и награди

1. Вероника - Мария Табакова I б клас спечели бронзов медал на Държавното първенство по скокове на батут и пътека, провело се в гр. Ямбол
2. На Второ общинско състезание "Зная, мога и творя" - организирано от Детски комплекс – Сливен и ОД на МВР, отборът на нашето училище , съставен от четирима шестокласници: Габриела Стоянова- VI а, Вилислава Илиева- VI в, Светослава Пенчева и Иван Узунов - VIб се класираха на III място.
3. В състезанието "Аз рисувам" - организирано от Министерството на образованието и науката и Сдружението на българските начални учители , взеха участие 52 ученици от начален курс.
26 от участниците получиха максимален брой точки - 50.
4. На Коледен турнир по джудо за деца, Стоян Стоянов Тенев от IV б клас, състезател на клуб "СА Ставен" зае II място.
5. Национален конкурс за коледни картички под наслов " Весела Коледа за всички" .
Поощрителна награда - Росен Стойнов - V б клас
6. Награда за милосърдие на Художествена галерия " Д. Добрович" - Симона Йорданова Гомилева - III в клас.
7. Математически турнир " Иван Салабашев"
Християна Петкова Василева от I в клас се класира на II място, като премери знания със 75 второкласници.
Габриела Живкова Тодорова от IV в клас се класира на I място сред четвъртокласниците.
8. В конкурса "Моя страна, моя България" по програма "Превенция употреба на наркотици на местно ниво" и проект "Обичай, спортувай, мечтай, твори без наркотици" участниците: Антония Колева от V в клас, Йоана Колева - V в кл., Росен Стойнов Vб и Габриела Иванова от VI а клас получиха грамоти. По проекти на класиралите се бе издаден календар за 2014 година.
9. Ученичката Никол Юриева Евтимова от I б клас получи II награда за участието си в конкурса за сурвакница и новогодишни обредни хлябове, организиран от Детски комплекс - Сливен
10. Общински кръг на ученическите игри. Баскетболният отбор при 12 ОУ " Ел. Багряна "
спечели I място във възрастова група- момичета VII клас.
11. Християна Петкова Василева от I в клас получи Диплом за отлично представяне в Национален математически турнир " Роман Хайнацки", провел се в град Ямбол.
В състезанието "Аз, природата и светът", организирано от МОН и Сдружението на началните учители, участваха 40 ученици от начален курс. От тях 10 имат максимален резултат от 50 точки. След второто от поредицата състезания право за участие в Националното финално състезание с два максимални резултата имат 5 ученици – от I клас - 2, II клас - 2, IV клас - 1.
12. Национален конкурс за детска рисунка "Св. Трифон Зарезан" гр. Сунгурларе.
Жоржина Георгиева Иванова от VII в клас се класира на II място.

Посветено на празника

АЗ ЗНАМ ПОВЕЧЕ

Учениците от 7 клас премериха сили в състезание по български език и литература. В състезанието взеха участие и ученици от публиката, които отговаряха на въпроси, предназначени за тях, и спечелената точка се прибавяше

към отборния резултат. Всички състезатели се справиха завидно добре. След оспорвана игра с разлика от по една точка на първо място застана отбора на 7б клас, на второ място е 7в клас и на трето – 7а клас.

ВЕЛИКДЕНСКИ БАЗАР

С кулинарно усърдие и майсторство ученици, родители и учители се включиха във Великденския базар. Инициативата беше на Ученическия съвет.

Многообразието от вкусотии привлякоха вниманието и много скоро бяха разпродадени. Събраните пари ще бъдат дарени за децата без родителска грижа.

5 КОНКУРС ЗА ЛИТЕРАТУРНА ТВОРБА В ТРЕТИ КЛАС: „МОЕТО ЛЮБИМО УЧИЛИЩЕ“

Моето любимо училище –
някой често го сравнява с мъчилище!
Но това не е така,
там е пълна веселба!
Един се смее, втори пее,
трети задачи решава
и поздравления получава.
Уроци учим,
за да сполучим.
Тестове решаваме,
за да успяваме.
А учителите мили и добрички
са като звездички.
Те правят всичко за нас,
но ние не слушаме винаги в час.
Гоним се в коридора
и то без никаква умора!
Ах, моето любимо училище
е най-сладкото мъчилище!

Антония Димитрова 3г клас

Училище мое,
училище родно!
Училище скъпо – здравей!
Щастлив съм, че уча във тебе,
в теб учил е баткото мой.
Гордея се с твоето име!
Обичам аз твоите стаи!
Обичам аз моя си клас!
Обичам аз всичко във тебе,
мое училище, мой втори дом!

Марио Кръстев 3г клас

Моето училище се казва Елисавета
Багряна. Носи името на известната поетеса.
Горда съм, че уча в това училище.

С нетърпение очаквах да стана ученичка в
първи клас. Да отида в голямото училище, да
се науча да чета и пиша. Така нямаше да
карам мама и тати да ми четат приказки или
различни книжки. Научих се сама да пиша в
тетрадките, да решавам задачи.

Ходя с голямо желание на училище,
радвам се на всички домашни и нови уроци.
Научавам много неща за света, за природата,
за нашата история, за България, пеем нови
песни. Всичко това става благодарение на
неуморния труд на моята госпожа

Абаджиева. Тя е наш приятел и почти цял
ден сме заедно с нея. Понякога е строга, но
така ни учи на дисциплина и ред.

Имам много нови приятели, част от които
познавам от детската градина, но други
видях за първи път в училище и ще са ми
приятели дълго време. В междучасията и в
свободното време играем заедно на различни
игри.

Гордея се, че съм ученичка в това училище
– XII ОУ „Елисавета Багряна“.

Мария Цветкова 3в клас

От три години съм ученичка в моето
любимо училище. То се казва XII
ОУ „Елисавета Багряна“ и е в град Сливен.

Още от първия ден, когато прекрачих
прага му, срещнах много нови приятели, с
които всеки ден съм неотлъчно заедно. През
тези три години получих много нови знания,
които ще ми бъдат полезни, когато стана
голяма. С всеки изминал ден научих по нещо
за живота на хората, животните, растенията и
това ме прави по-умна. Покрай всички
уроци, които не бяха винаги лесни, оставаше
и време за игри, танци и рисунки. Мисля си,
че винаги ще съм благодарна на моето
училище, защото то ме прави един по-добър
човек сега и в бъдеще. И дори да минат
години, винаги ще си спомням с любов за
него, защото ми показва първите стъпки в
живота.

Симона Гомилева 3в клас

Нашата улица
Нашата улица се казва „Незнам“,
Ала винаги е широка знам:
Десет, петнайсет метра е на ширина,
Дълга, предълга е на дължина!
Настилката ѝ е добра,
Но не е удобна никак за игра.
Аз ще я променя,
Когато стана кмет на града!

Атанас Петков от 4б клас

Писмо до народа

Много обичам българския род и ви пиша това писмо с цел да осъзнаете грешките си, о, безразсъдни! Не запази българското в себе си, а го замени с чуждото. Ще ти помогне ли то, когато си в беда? Защо забрави родния език и го замени с чуждия? Ненаправно братята Кирил и Методий създадоха нашата азбука и станаха съоснователи на Европа. Ненаправно създаоха нашия език. Но ти, неразумни, петниш името на родината си. Не ти ли стигна това, което имаш, че оставяш страната си и бягаш надалеч? Кой има планини като нашите? Кой има красота като нашата? Хора отдалеч идват да видят разкоша на отечеството ни, а ти, неразумни, бягаш от него. О, безразсъдни, защо мърсиш българската земя? О, безразсъдни, защо мърсиш отечеството ни? Нима то не е твое? Ти, безразсъдни, помни свой род, език и богатство, което имаш, и не предавай рода си!

Сусанна Давтян 6б клас

Към съвременния българин

Ти, българино, знай своя език, учи се на него и го почитай цял живот!

О, неразумни човече, трябва да сме горди от това, че сме първият славянски народ, който чете и пише на родния си език още от IX век. За българския народ няма по-голямо богатство от това, да има своя реч и свой език.

Но виж, неразумни, ти не трябва да бъдеш родоотстъпник и да се обръщаш към чужда вяра.

Днес в интернет пространството масово всички пишат на латиница, но ти, неразумни човече, пиши на кирилица и бъди горд, че си имаш своя азбука!

Ти, българино, не се мами, винаги пиши на своя език независимо в какво пространство се намиращ!

Десислава Георгиева 6в клас

Българските проблеми, които забелязах

Аз виждам проблеми, които имат решение, но хората ги правят неразрешими. Който чете или слуша това, искам да се запита защо в интернет форумите, като фейсбук, твитър и много други, се пише на латиница. Но в

коментарите на сайта „Уча се“ учители, ученици и родители пишат на кирилица. Подкрепям ги в това.

Питали ли сте се защо американското кино преобладава или защо учим английски език. Родителите казват: „Необходимо е, за да успееш в живота.“ Аз мисля, че не е необходимо да знаем чужд език в нашата държава, за да успеем. Но българите продължават да учат в чужбина, за да имат по-добро бъдеще. А защо? Защото от България ги гони безработицата.

Безработицата я създава, кой? Правителството! А защо правителството? За да следва европейския образец... Въпроси и отговори безкрай.

Това е тема, която не разбирам и която не искам да разбирам, но съм част от тази държава, част съм от този народ и го обичам.

Друга пареща тема е за чуждите думи, които все повече и повече са в нашия говор. Защо днешните „тийнейджъри“ се срамуват да кажат, че са юноши. Употребата на чуждите думи, празнуването на чужди празници, надписите на латиница на магазини, заведения, продукти... Въпросът, който трябва да си зададем, е: Защо губим себе си, като подражаваме на другите?

Мартина Георгиева 6а клас

Съвременната „История славянобългарска“

„Твърде много обикнах българския род и отечество и много труд употребих да събирам от различни книги и истории, докато събрах и обединих историята на българския род в тая книжица за вашата полза и похвала.“

Това написа Паисий Хилендарски в своето Предисловие на малката си книжица. И я написа, за да разкаже за българската история и да упрекне родоотстъпниците. И сега има родоотстъпници, които имигрират в други страни и се срамуват от своя български произход. Такива има и тук, неизбягали, но слушащи небългарска музика, носещи небългарски дрехи. В училище се учат повече чужди езици отколкото българския език.

Аз призовавам всички мои съмишленици и сънародници, нека да съхраним българското, да повярваме в него, защото НИЕ можем!

Диметра Кръстева 6в клас

Идеалният свят за мен

Какво е за мен идеалният свят? Всеки човек има своята представа за него. Моят идеален свят е този, в който човек трябва да прави нещата, които харесва, и това да не вреди на другите около него. От малка съм мечтала да стана добър човек, който да може да помага и да бъде полезен на хората, така ще се чувствам удовлетворена. Искам да премахна нещастieto и да виждам усмивките на хората. Винаги съм обичала приказките, в които доброто побеждава злото. Колко хубаво щеше да бъде, ако нямаше всички онези въплъщения на злото!

Единственото, което може да се направи, е да има борба срещу злото в света, за да може да бъде победено.

Според мен това е животът. Когато едно дете се ражда, неговата душа е изпълнена с доброта и то е едно невинно същество. Когато расте, изпитанията, които му предлага животът, определят какъв човек ще излезе от него. Ако животът предостави на индивида всички нужни „удобства”, най-вече духовни, за да върви по правилния път, който за повечето хора е добротата, а той избере грешната посока, то тогава ще си носи последствията.

Не очаквам да ми е лесно, нито пък, че някой ще ми поднесе успеха, но вярвам, че ако се трудя, давам всичко от себе си и гледам на нещата от добрата страна, след години с удоволствие ще бера плодовете на своя труд и ще бъда достоен човек.

Деница Йорданова 7б клас

Приятелството

Когато вървя към училище, обичам да гледам хората по улицата и да си представям какво мислят и чувстват. Забелязал съм, че когато човек върви сам, обикновено бърза, изглежда сериозен и замислен. Друго е, когато край мен минат двама - вървят бавно и спокойно, усмихват се, говорят си нещо, дори спират да се посмеят. Винаги е по-добре да си с някого, с когото ти е приятно, чувстваш се добре, можеш да му разкажеш всичко.

Приятелството те кара да бързаш сутрин, за да видиш този, когото сърцето ти нарича свой приятел. Приятелството е увереност, че си разбран и подкрепян. То прощава лесно, разбира те без думи, приема те какъвто си. Но то е и нещо крехко, ранимо. Понякога само една дума може да развали всичко, един поглед да те пониже.

Трудно се открива приятел, трудно е да бъдеш приятел на някого, защото за това понякога е нужно да заглушиш собствените си желания и да приемеш желанията на другия. Да мериш думите си, да съдържаш чувствата си, защото можеш да го нараниш.

И все пак ще съм щастлив, ако някой каже за мене: "Той е мой приятел."

Приятелството трябва да се пази, защото то те прави богат на усмивки, доверие, подкрепа.

Михаел Узунов 7б клас

Благородният елен

О, Стара планина! Величествена и красива както винаги! Какви красоти ще ми покажеш днес? Дали ще е някой от твоите водопади или просто поляна, пълна с маргаритки?

И ето! Ти ми показва най-изящното и най-красивото сътворение на майката природа. Животно, събрало цялата величественост и мощ в своите гигантски рога! Еленът! Той стои пред мен безгрижен, необезпокоен, седи и ме гледа с черните си очи. Сърцето ми потрепна при вида на това благородно животно и при респекта, който ни внушава природата. Няма толкова думи на света, за да го опиша ...

Червено-кафявата козина на това елегантно животно отрази слънчевите лъчи, като че ли не бяха достойни да достигнат до неговото могъщество. Дори и Бог не е толкова съвършен пред елена ...

За жалост този миг свърши и еленът със своята кралска походка се отдалечи бавно, непоколебимо. Благодаря ти, Стара планина, за тази превъзходна среща с това могъщо, величествено и неповторимо животно! Дълбок поклон пред теб, природо, и пред твоето уникално творение !!!

Надя Георгиева 7а

Сигурно ако човешките усмивки се подредят по каталог, доста дебеличък може да стане...Има усмивки за укор, има сърцати усмивки, има и злобни...И други усмивки има - за преданост, за топлота и човечност, за благодарност и признание.Ще каже човек - едно просто изражение на лицето, но то заменя думата, заменя мисълта с нещо не по-малко силно, каквото са очите на човека.

С една приятелка, кинорежисьорка, бяхме във Финландия при нейния добър и спокоен народ. И трудолюбив, ако кажем, и сърдечен, ако добавим - все вярно ще бъде.

Един ден влязохме в банка - голяма, централна банка, където можехме да обменим пари. Там видяхме надпис на английски-Don't forget to smile...Преведено, то значи - Не забравяйте да се усмихвате...Този надпис стоеше пред всяко от момичетата, които обслужваха чужденци и финландци...

После видях прочутата японска усмивка... В Япония такива надписи няма...Японките още по рождение знаят какво не бива да забравят цял живот. Те не се нуждаят от надписи.

Пред чистата и човечна усмивка човек се чувства обезоръжен.Тя топи и смалява грубостта, невежеството, арогантността. Опитвала съм се да бъда студена и недостъпна пред една човечна усмивка и колкото по-сериозно съм се захващала с това, толкова по-смешна съм изглеждала в очите си.

По усмивката на един човек може да се разбере характерът и животът му...Струва ми се, че по усмивката и един народ може да се познае. Разсъжденията могат да бъдат още продължени...По това на какво се смее един човек, можеш да разбереш културата, възпитанието, чувствителността му...

Бай Ганьо се смее на всяка дебелацина. Бай Ганьо намигва при всеки повод, когато може да „мине” някого...

Има усмивки, които Бай Ганьо не познава.Това са усмивките на благодарността.Тях можем да си ги спомним в очите на нашите майки, в очите на трудовата и злощастна от съдбата си българка...

Ако пред ония ганьовски усмивки, човек може да изрече проклетие и лоша дума, пред усмивките на майката, на българката, човек ще не ще, застава като пред икона...

Всеки, който и да е той, помни една майчина усмивка.Честити са ония, които до по-дълбока, до по-прилична възраст могат да видят майка си, да усетят нейната усмивка.Тъжни и тежки са дните и годините на тези, които живеят живота си без нея...

Някои казват, че умът, мисленето, умениято да се труди човек са неговата най-голяма отлика от животните. Няма да споря, науката достатъчно спори по това. Ала бих казала, че една истинска дълбока разлика между човека и животното се крие в способността на човека да се усмихва...

Това е неговото вътрешно благородство, това е неговата щедрост на духа, това е неговата обич към хората...

Светът може да стане наистина по-друг, ако сутрин, когато тръгваме по пътищата си, не пестим своята човешка усмивка. Тя винаги ни прави повече хора.

Ирина Димитрова 7б клас

Крушунски водопади

Каква величествена гледка!
Силната струя на водопада се спускаше нежно по камъните, които бяха покрити с мъх, и падаше в устието на водопада.Слънчевите лъчи отразяваха изящността на бистрата вода, която течеше така спокойно и сякаш с танц се отдалечаваше от очите ми. Затворих очи за момент и си представях, че съм в рая, след което ги отворих, извих глава и отново се полюбувах на красивата гледка.

Какво спокойствие, каква красота !
Изгубих ума и дума, когато се изправих лице в лице с това чудо на природата. Наблюдавах водопадите с часове и изучавах всяко движение на водата. Времето минаваше неусетно. Трябваше да си тръгваме. Пожелавам на всеки да отиде на това място. Тази красива местност се нарича „Крушунски водопади” и се намира в област Ловеч.

Илияна Благоева от 7а клас

Дунава! Едно изумително създание на природата. Когато застанах на брега на реката, ми изглеждаше толкова страшна, дълбока, безкрайна...Делтата на Дунав!

Екипирани със спасителни жилетки, започнахме да се подреждаме в лодките, защото ни предстоеше вълнуваща разходка по реката. Струваше ми се, че отивам в друг свят, опасен, но толкова примамлив - света на Дунав. В лодката аз седнах на най-интересното и изпълващо с адреналин място-носът. Реката изглеждаше толкова величествена отблизо. Лодките в надпревара пореха мощните ѝ води. Разлюляваха се малки вълни, които ни доставяха удоволствие и пеперуди в корема. Беше много вълнуващо да докоснем водата на това чудо на природата. Бреговете бяха потънали в зеленина от върби и храсти. Впуснахме се по един от многобройните ръкави на реката. Ставаше още по-интересно, защото лодките ни отнасяха все по-навътре и по-навътре.

Изведнъж излязохме от тесните ръкави на реката и пред нас блесна огромна водна шир- не се виждаше никакъв бряг. Затова пък във водата и над водата гъмжеше от птици – корморани, пеликани, чайки. С приближаването на лодките нарушихме водното им спокойствие и те с грачене литнаха. Небето почерня от птици. След като ги изплашихме, лодките поеха по много тесни водни пътеки. От двете ни страни се появиха зелените килими на водните лилии. Колко много красавици! Едните бяха с жълти чашки, които стърчаха над водата като запалени свещички на своите зелени стъбълца, а на други места се белееха белите восьъчни принцеси, които лежаха в зелените си легла върху повърхността на водата. Бяха толкова близо до нас, че можехме да ги докоснем с ръка. Не мога да забравя какво възхищение предизвика това съвършенство на природата у мен. Щастлива съм, че видях Дунава с неговата красота и величие!

Кристина Толева 7б клас

Щастието

Всички търсят щастието. Независимо дали в любовта, в работата, в семейството, всеки иска да е щастлив. За съжаление обаче понякога става така, че получаваме това, което винаги сме искали, а дори не можем да го оценим.

Хората са много неблагодарни. Никога не им е достатъчно това, което имат, и винаги искат още. Просто така са устроени. Когато имаш цел, ти би направил всичко, за да я достигнеш. Когато това стане, осъзнаваш, че може би дори не си е заслужавало всички усилия.

Според мен проблемът с щастието е, че хората приемат всичко за даденост. Докато сме заети с преследване на недостижното, забравяме за всички и всичко около себе си. Има и някои късметлии, които преследват големите си цели и в един момент получават най-доброто. Те не са много, но ги има. Те са тези, които са знаели какво искат и не са спрели да го преследват.

А Щастието е толкова лесно достижимо, защото се крие в малките неща.

Самуил Георгиев 7в клас

Лъжата

Лъжата...Тя е като отровна стрела, която се забива в сърцето на човека. От малки нашите родители и бабите ни възпитават, че не е хубаво да лъжеш.

Защо тогава го правим? За да избегнем наказание, за да натопим някого, просто на шега или за да се изфукаме пред човека, когото харесваме. Но дали винаги резултатът е този, към който се стремим? В повечето случаи той е обратен. Знаем, че заради нас могат да пострадат някои, които не заслужават. Рано или късно истината изплува най-много по-жестока. Каквото и да си мислим, каквото и да ни се случва, стремежът към нея не трябва да спира. Подобрата и светла страна на света се крепи върху истината.

Димо Димов 7а клас

Орел

О, небеса сини!

Защо нямам и аз крила, за да мога да полетя като най-величественото и мощно творение на божията ръка?

Завист пораждаш в очите на всички със своите огромни крила, ореле, ти птицо юнашка!

В зоопарка имаше най - различни животни, но един орел...всички бледнееха пред него. Хората бяха се спрели, за да го видят. Лицата им бяха пребледнели. Забелязах, че следяха всяко негово движение. Съсредоточени в него, те забравиха да си поемат дъх. Всички мълчаха. За миг си помислих, че той излъчва някаква сила...Не знам за другите, но аз не можех да му се нагледам. Всички започнаха да го снимат. Аз бях изумена от всичко това...една птица да омае всички. Изведнъж орелът се скри. Започнахме да го търсим...И ето.... в облаците...той летеше много високо. Толкова беше свободен. Изгубих ума и дума. Никога не бях виждала нещо по - прекрасно.

...На следващата година отидох пак и той беше там. Затворен и самотен. Но не спираше да пръска светлина...в очите ми все още беше недостижим. Не можех да отделя очи от него. Може би ме позна...Този орел винаги ще остане в моето сърце!

Памела Иванова 7а клас

Есе за приятелството

Всеки от нас има поне един приятел, но дали той е истински ?

Приятелството е част от ежедневието ни. То е силна връзка между двама души, изградена на доверието. Приятелите са като наше семейство. Те са ни подкрепа в най - трудните моменти, те са наша опора, когато имаме проблеми, или сме щастливи. Естествено и ние трябва да се отнасяме по същия начин към тях . Щом пренебрегваме някого, не може да очакваме той да е мил към нас. Разбира се, че има случаи, когато приятелите ни предават. Винаги се стремим да разберем от какво е породено това. Запомнете, че никога, дори и вие да сте го породили, няма толкова голяма причина приятелят ви да ви причини нещо лошо. Може да е неволно, за ваше добро, но не дава правото да споделя с останалите неща, доверени само на него. И е факт, че без приятели не можем да живеем!

Жоржина Иванова 7в

КОНКУРС ПО ТАНЦИ

Конкурсът „Малките-големи таланти” е по идея и организация на ученичката Анастасия Колева от 6а клас. Тя получи подкрепата и на своите учители Огнян Чобанов, Жана Тошева, Татяна Николова и Николай Колев. На публиката ѝ остана задължението да се забавлява с изпълненията на участниците и да ги аплодира бурно. Трето място получиха за песен Татяна и Симона от 2б клас, на

второ място с танц

се класираха Доротея, Християна и Таня от 4 клас, а чудесният танц на Габриела от 6б клас и Анастасия от 6а клас им донесе първо място и много аплодисменти на публиката. За индивидуално изпълнение първо място получи организаторката Анастасия от 6а клас.

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП

Редактор: Дочка Добрева

Репортери: Живка Русчева, Вилислава Илиева, Диметра Кръстева, Светослава Пенчева, Симона

Атанасова, Илияна Благоева, Ирина Димитрова, Михаела Пенчева, Самуил Георгиев